

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Β'

ΑΡΙΘ. 33.

Συνδρομή προκληρωτέα,
 διά τους εθνούς του Κράτους κατά
 τριμήνιαν Σελ. 2.
 Διά τους εν Ελλάδι Δραχ. 4.
 Διά τους εν Τουρκία. Γρ. 20.

Τιμή καταχώρησης, ή γραμ-
 μή δδ. παλαιούς 2.
 Αί συνδρομαί γίνονται ένταυθα
 εις τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕ-
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αί ἐπιστολαί ἐπιγράφονται πρὸς
 τὸν ένταυθα Συντάκην τῆς
 εδ : α ο λ α π ο θ ή κ η ς ο

Κεφαλληνία 23 Ἀπριλίου 1861.

(Εἰδὸς Νέα Ἐποχὴν ἀριθ. 157.)

Ἡ Νέα Ἐποχὴ σήμερα μᾶς ἐξημερήθηκε γιομάτη ἀ-
 παίτητες! Ὅτε νὰ ζύπνησε βάρυπνη....

Ἀπαιτεῖ ὥστε ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν νὰ κατα-
 θῆται ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς τῶν Ἀγγλικῶν Βουλῶν τὰς ἀνα-
 φηρὰς αἰτίνας προσφέρθησαν τῷ Κυρίῳ Γλάδστον ὑπὸ
 τῶν Ἑπτανησίων — τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτοῦ μετὰ
 τοῦ Ὑπουργείου, κτλ.

Μωρὲ, — Πήνευ νὰ πῆς τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ κάμῃ κα-
 θὺς τοῦ λέ' ἡ Νέα Ἐποχὴ....

Ἀπαιτεῖ, ἢ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, ἢ τὴν συγκάλε-
 λισιν αὐτῆς.

Μόλις γυρίσῃ ὁ μαντατοφόρος ἀπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ,
 τότε στέρνουμ' εὐθὺς καὶ εἰς τὸν Ἀρμολογῆ.

Ἀπαιτεῖ τέλος πάντων τὴν παύσιν τῆς προστασίας,
 καὶ τὴν ἔνωσίνης μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Κύτταξε νὰ μὴν τὸ ξέρουμε πρωτῆτερα, νὰν τὸ μὴνύ-
 σουμε καὶ τοῦτο τοῦ Ὑπουργοῦ!...

Ἑπτανήσιοι προσοχὴ! Ἡ Νέα Ἐποχὴ σαρτένει!!!!!!!

Τὰ τόσαμας θαυμαστικὰ δὲν εἶναι βαλμένα ἀπλῶς-
 κηῶς-ἔτυχε. Ἐμεῖς πραγματικῶς θαυμάζουμε πῶς ἡ
 Νέα Ἐποχὴ φαντάζεται νὰ ἦναι ἀκόμη νέα, καὶ θέλει κ'
 εἶναι νὰ βγαίῃ στὸ σάρτο. Μιά-φορα ἡ Νέα Ἐποχὴ
 ἔστιν νὰ... μιά-φορα, ὄντις οἱ ἀθρώποι ἐθάνανε μιά
 ἄλλη ἀπάνου στὴ μύτη τους, κ' ἐβγαίαν' ὄξου

ἱεροκρίσται τοῦ Λαοῦ, κ' ὁ λαὸς γιὰ κείν τὸ
 ἀποκρίσται δὲν τοὺς ἐγνώριζε, κ' ἐγελοῦσαν.

Ἐπὶ ἀκρόντισάμου, νὰ λέγεται νέα; Ἢ,
 νὰ εἶναι Νέα; Μὰ δὲν ἤξερες ἀκρόντις πῶς τὰ
 ἀκρόντις μὲνουν, κ' ὁ καιρὸς περνάει; Καὶ μάλιστα
 ἐπὶ ἀκρόντις... ἐπὶ ἀκρόντις πού δὲν ἔκαμες
 νὰ πᾶς πᾶρα-ἑστᾶρισμ' ἐν ἡ γρίλις θὰ φαί-
 νονται καὶ περισσότερο. Ἐμεῖς θυμόμαστε μάλιστα πού
 ἐγελοῦσε κ' ἡ κημπάναςου... κ' ἂν ἔδωσες ἔπειτα ση-

μεῖα ζωῆς.... μὰ, οἱ ἀθρώποι ἐξαφιστήκανε, καὶ ὁ
 ἐφωνόζανε βρικολάκια!... Κ' ἔπειτ' ἀπ' ὅλα τούτα,
 μᾶς βγαίνεις τώρα κ' ἡ ἀφεντιάσου στὸ σάρτο σὰ γιὰ
 νὰ μᾶς δείξης τ' ὁμορφόσὸ ποδάρι!... Ἄ νόναμου,
 κάτσε στὸ σπῆτι.... Ἐσὺ ξέρεις φραντσέζικα, — Ἐλα
 προσεστήμου νὰ τραγουδήσωμε, — Προσοχὴ!...

Combien je regrette
 Mon bras si dodu!
 Ma jambe bien faite
 Et le temps perdu!
 ...

Στάσου τώρα ἕνα λιγὸ νὰ ἡσυχάσης, καὶ πάρε σὲ
 παρακαλῶ καὶ μίαν πρέζα, ὅσο νάρτη ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ
 ἢ ἀπάντησιν.

N. E. Μὰ λὲς νὰ μᾶς τῆνε στείλῃ;

Σαρῖβαρ: ὦ! καλότυχη, ἀσ' τὴν κουβέντες....

N. E. Μὰ δὲν εἶδες ὅπου τοῦ τάπα στεριότυπα;

Σαρ: Τίνος;

N. E. Τοῦ Ὑπουργοῦ.

Σαρ. Ἀμεδὰ στοχάζεσαι πῶς ὁ Ὑπουργὸς θὰν τ' ἀ-
 κούσῃ ἐκεῖνα τὰ στεριότυπα;

N. E. Δὲ βλάβει. Τ' ἀκούει ὁ Ἀνεμογιάννης.

Σαρ. Ἄ, ναῖσκε ὁ Ἀνεμογιάννης τ' ἀκούει.... Μὰ
 δὲν βλέπετε πού τότε πέρνετε στὸ λαϊμόσας τὸ δύστυ-
 χον τὸν Ἀνεμογιάννη....

N. E. Ἐσ' εἰς πέρνετε εἰς λαϊμόσας τὸν κόσμον....
 καὶ δὲ μᾶς ἀφήνετε κ' ἐμᾶς νὰ ζήσωμε! Ἐσ' εἰς ὅπου
 πολεμάτε ν' ἀνοίξετε τὰ μάτια τοῦ Ἀνεμογιάννη, γιὰ
 νὰ γυρῇ ὁ κόσμος!... Μὰ, στὴ σκάσησας, δὲν τὸ πι-
 τυχένετε. Διαβάσετε τὴν ἱστορίαν, καὶ θελ' εἰδεῖτε πού
 πάντα εὐρεθῆκαν ἀθρώποι σὰν ἐσὰς ὅπου ἐπασχίσανε
 ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τοῦ Ἀνεμογιάννη καὶ νὰ χαλά-
 σουνε τὰ συμπερόντα τῆς ἀνώτερης τάξης; μὰ, τὸν πί-
 σματους κ' ἐκείνους, ὁ Ἀνεμογιάννης τοὺς ἐκλόκισσε
 πάντα, κ' ἐβλάθηκε μ' ἐμᾶς ὅπου τὸν ἐγελοῦσαμε, ἐναν-
 τίονσας. Ἐτσι τὰ ἐδῶρισε ἡ Φύση, κ' ὅσα κ' ἂν κάνετε
 εἰν' τοῦ κάκου. Ἡ Φύση θέλει πού, ἐμεῖς ὅπου ἔχουμε

περισσότερο νου, νάν τότε γελοῦμε, ἐποῦτο τὸ γαῖδαρο τὸν ὄγλο, καὶ νάν τότε τρώμε . . . . Ἐποῦτο, τὸ θέλ' ἢ φύση, καὶ τὸ θέλει κ' ἐκεῖνος . . . .

Σαρ. Ἡ διαολόφωση ἢ ἴδικησας τὸ θέλει, κ' ἐγὼ σ' ἀφῆνω γαῖα, Προσστήμου.

Τὸ ἐπόμενον μᾶς κοινοποιεῖται. Πολλοὶ θαυμάτουσιν ἰσως, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ ἐκ πρώτης ἀφειρηρίας ἀλλότριον ὄλωσ τῆς Διασποθέκης μας, ἂν μετὰ προσοχῆς ὁμῶς καὶ εὐθυνηδότητος τὸ ἀναγνώσωσιν. Θέλουν πεισθῆ, εὐελπισόμεθα περὶ τοῦ ἐναντίου.

- Βολὴς τιτρώσκουσα ἢ γλῶσσα αὐτῶν, ὀλίκα
- τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτῶν τῷ Πλησίον
- αὐτοῦ λαλεῖ εἰρηνικᾶ, καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν
- ἐχθραν . . . . Μὴ ἐν λαῷ τοιοῦτῳ οὐκ ἐκδι-
- κῆσει ἢ ψυχῆ μου; • (Ἱερειμ. Κεφ. 9. στίχ. 8.)

Ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐνυπαρχούσης ἡμῖν στασιμότητος, καὶ τίς ἡ αἰτία ταύτης.

Πενήντα περίπου ἔτη διατελοῦντες ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα ἰσχυρᾶς καὶ πεπολιτισμένης δυνάμεως, ἐνυπάρχουμεν εἰσέτι πυγμαῖοι καὶ Νάνοι νοητικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ἄνευ ἐλπίδος τινὸς βελτιώσεως καὶ προαγωγῆς, ἐν ὅσῳ τὰ πράγματα διαμένουσιν εἰς οἷαν ἔτι καὶ νῦν διακινεῖται κατάστασιν. Τὸ πολιτικὸν ἀφ' ἐνὸς συμφέρον τῆς Προστάτιδος Δυνάμεως, καὶ ἡ ἡμετέρα ἀφ' ἐτέρου ἀναληθισία, ὠλοῦσιν ἡμᾶς ὁσημέραι εἰς τὸν ἀπότομον τοῦ ἀπολιτισμοῦ κρημνόν, καὶ εἰς τὸ τῆς ἐπαράτου βαρβαρότητος ἀνήλιον καὶ βαθύσκιον βάραθρον. Ἐρευνήσωμεν δὴ ἐπιψαύοντες ἀκροθιγῶς τῶν γεγονότων, καὶ ἴδωμεν τίς ἡ πρωτίστη πηγὴ τῆς παρακαίρου καὶ ἀσυγνώστου ταύτης μεσαιωνικῆς στασιμότητος, καὶ ἂν προσέτι συνέφερον εἰς τὴν πανοῦργον πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας ἢ ταχεῖα ἐν Ἑπτάνησῳ διάδοσις τῶν γραμμάτων. Τοῦτο πρᾶττοντες προτρέπομεν καὶ συνάμα παρακαλοῦμεν τοὺς συμπατριώτας ἡμῶν, ὅπως φροντίσωσι, καὶ λύσωσι τὸ προκείμενον ζήτημα, εὐστοχώτερον ἡμῶν καὶ ἀκριβέστερον, διότι, καίτοι πολλοὶ εἶπον περὶ αὐτοῦ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, οὐδεὶς ὁμῶς μέχρι τοῦδε τὸ ἐθεώρησεν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ἢν ἡμεῖς ἤδη τὸ ἐξετάζομεν καὶ τὸ ἀναπτύσσομεν. Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ σκιαγραφούμεν μόνον τοῦτο, εἰ ὅσον γινώσκουμεν ἐκ τοῦ συνεγγυς, διὰ νὰ κεντήσωμεν τὸ φιλότιμον τῶν ἄλλων ὅπως ἐπιληφθῶσι τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, ὅπερ ἐστὶ τὸ θεμελίον, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἡ ἀκοάδαντος βᾶσις παντὸς εὐνομούμενου λαοῦ, καίτοι ὁ δημόσιος τύπος οὐδέποτε ἐπαύσατο θῆγων αὐτὸ μάτην, καὶ χωρὶς κἂν νὰ δυνηθῆ νὰ

συνεπιφέρῃ τὸν φυσικὸν ἐπὶ τοῦ ἠχητικοῦ τοῦ ὠτὸς τυμπάνου κλονισμόν, τῶν κατεχόντων τοὺς οἰακας τῆς πολυπαθοῦς καὶ ἀτυχοῦς ταύτης Ἑλληνικῆς Ἑπτάνησου.

Γεγονότα.

Εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ὁμολογούμενον καὶ ἀναμφίλεκτον, ὅτι ἡ λίαν φιλότουρκος Ἀγγλικὴ Πολιτικὴ πειρωμένη παντὶ σθένει, διὰ τοῦ ψευδογαλθανισμοῦ αὐτῆς, οὐχὶ νὰ ἀναζωώσῃ τὸν κατάξηρον καὶ κάτισχνον σκελετὸν τοῦ βαρβάρου τῆς εὐκληματούσης Ἀνατολῆς κατακτητοῦ—διότι τοῦτο ἀντίκειται ἐκ διαμέτρου εἰς τὴν Ἀγγλικὴν μεγαλόνοιαν— ἀλλ' ἵνα ὅποσῶν δωρησῆται αὐτῷ σπινθῆρα τινὰ ζωῆς ἐφημέρου, καὶ τούτου ἔνεκεν, εἶναι ἐτοιμῆ νὰ θυσιάσῃ τὸν τελευταῖον αὐτῆς στρατιώτην, καὶ τὸν ἔσχατον ὄβολόν τοῦ Ταμείου τῆς τίς δὲ ὁ λόγος, ὁψόμεθα εὐθὺς παρρυθὺς μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν γεγονότων.

Ἡ αὐτὴ λανθασμένη πολιτικὴ κατέχει βίαια τὴν Ἑλληνικὴν Ἑπτάνησον δεσμευμένην παρὰ τὸ ἀπόλυτον τῶν ἐθνῶν δίκαιον, ὅπως ἐντεῦθεν μοιχεύουσα τὴν Μεσόγειον διὰ τοῦ ἰσχυροῦ στόλου τῆς, παραμονεῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐθνεγεσίαν, καὶ καταπνίγη ἀυθαρεῖ πᾶν ἠρωϊκὸν καὶ γενναῖον αὐτῆς κίνημα ταῖνον νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ἀφορητὸν ζυγόν, τὸν ἐπὶ τοῦ εὐγενικοῦ τραχήλου ἡμῶν ὄντα, τέσσαρας ἤδη ὀλοσχερεῖς αἰῶνας τοῦτο δείκνυται προφανῶς ἐκ τῶν πολυειδῶν προσπαθειῶν θεμιτῶν τε καὶ ἀθεμιτῶν, ὅσας κατέβαλλε καὶ ἐμηχανεύσατο κατὰ τὸ 1844· διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ὅπερ καὶ πρὸς καιρὸν ἐπέτυχεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐφεξῆς εἰς τὸ πείσμα πάσης διπλωματικῆς ἀντιδράσεως· « βροντῶσιν οὐρανοὶ σιγάτωσαν βάρτραχοι.»

Ἡ αὐτὴ ἐγωϊστικὴ καὶ αἰμοχαρῆς πολιτικὴ, μὴ φειδομένη τὴν ἐξόντωσιν παντὸς λογικοῦ ἄνθρωπος διὰ τὴν ἑαυτῆς πολυσαρκίαν, καὶ ὑπαρξίν, ἐμάστιζε τὸν Πειρεῖα κατὰ τὰ 1848· ἐπὶ προφάσει δῆθεν προστασίας ἐνὸς Ἰσραηλίτου, ἀλλ' ἐν πράγματι καὶ ἀληθείᾳ ὅπως ἐξασθενήσῃ καὶ ἀποθαβρῶνῃ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο ἀπελευθερωθὲν τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς ὀλομελείας καὶ συνενώσεως.

Ἡ ἴδια παράνομος καὶ ἀνίλεως αὐτὴ πολιτικὴ, ἐπειράθη καὶ πειρᾶται εἰσέτι αἰτιολογούσα, καὶ δικαιολογούσα τὰς ὀμότητας τῶν ἐν Συρίᾳ βαρβάρων κατὰ τῶν ὡς πρόβατα ἀφωνα ἐπὶ σφαγῆν ἀχθέντων χριστιανῶν, ὅπως παραστήσῃ δῆθεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν λαῶν, εὐρωστον καὶ βρωμαλιῶν τὸν νενοσηκότα νῦν, καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπόζοντα ἤδη ὁσμὴν δυσώδη, ἀντίχριστον δεσπότην τῆς γῆς τῶν ἡρώων, καὶ τοῦ πάλαι ποτὲ πολιτισμοῦ, ἐξ οὗ πᾶσα ἡ ὑφήλιος συνεμέθεξε, καὶ πρὸ πάντων σχεδὸν αὐτὴ ἡ ἴδια Ἀγγλία.

Ἡ ἀπαράλακτος καὶ ἀπαραμειώτως ἐκ τότε αὐτὴ πολιτικὴ, ἐπῶλεῖ κατὰ τὸ 1819 ἀνάνδρως πρὸς τὸν ὀμώτατον τῶν Ἰωαννῶν Σατράπην τὴν Ἡσυχίην Πάρσαν, οἱ δὲ γίγαντες, τὰ τέσσαρα εἶδη, ἐξορίζοντες ἐκ τῶν κελτῶν τῆς γῆς τὰ ἱερά ὅσα τῶν πατέρων των ἐκόμιζον μετ' ἑαυτῶν ἐνθα ἐκαστος μετωκῆς, φευγοντες τὴν διώκτριαν ἐρουσιαν, ὡς κάλλει ποτὲ τὰ τεταραγμένα τῆς Βαβυλωνος τέκνα ἐσκορπίζοντο εἰς χώρας ἀοική-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΝ
 ΚΑΙ ΔΕΛΤΑ ΕΝ Τῷ ΚΕΝΤΡῷ ΤῆΣ ΔΙΔΑΚΤΟΥΡΙΚῆΣ
 ΜΟΥΣΕῖΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

των και ἀνγλίους, βδελυτόμενοι οὕτω τὴν σύγχριν των γλωσσῶν, καὶ τὴν ἐπιθανάτιον ἀταξίαν.

Ὅτε κατὰ τὸ 1827. ἐν Πύλῳ τῆς Πελοποννήσου ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐπυρπόλει τὸν Ὀθωμανικόν, καὶ ἡ εἰρηθ διεδόθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ Δουξ Καστελρικ ἐνοήσας εἰς ἀνεπανόρθωτον λάθος τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς, καὶ εἰδὼν πόρρωθεν τὰς καταστρεπτικὰς συνεπείας κατὰ τῆς φίλης αὐτοῦ Τουρκίας, ἀνέκραξεν ὡς ἐμβρότητος, « κακὸν ἔδη τετελεσμένον, » δι' οὗ καὶ ἀποδυσπετήσας ὁ ὑπουργὸς ἀφείλετο διὰ ζυροῦ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν, ἀποτίσας θεόνως τὴν ἀξιοποίησιν τῆς πολιτικῆς ἀλαζονείας του ποιῆν καὶ θαυμάζω προσέτι πῶς διέλαθε τὴν ὀξυδερκίαν τοῦ μεγάλου Πολιτικοῦ, ἕτερόν τι κακὸν ἐπίσης τετελεσμένον, οἷον ἡ Πώλησις τῆς δι' ἔξ ὅ, ἀπαλλοτριωθείσης Πάργας! Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τῆς Θεῖας Προνοίας, πολλῶ τελειότερα τῆς ἀνθρωπίνης, ἐπαυδαγῶγει διὰ τῶν παθημάτων τούτων, οὕτως εἰπεῖν, καὶ προπαρσκευάζε λεληθῶτως τὸν αἵματηρὸν, καὶ πολυῶδον τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀγῶνα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς μικρᾶς ταύτης μερίδος, ὅπως ἐφεξῆς χρησιμεύσῃ ὡς ζύμη παντός τοῦ ἐπιλοιποῦ φυράματος, τῆς συνενώσεως ἀπάσης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Καὶ ὡ συμπαῖντες ἀδελφοί, ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἐὰν κατὰ τὸ 1821, ἐπάτει τὴν εὐάνδρον Θεσπρωτίαν ἀγγλικὸς πῶς, ἀπέπνιγεν αὐθωρεῖ, ὡς ἐμβροῦν ἀναπαρτιστον καὶ ἀτελες, τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ἀλλ' ὁ ἐπουράνιος Νομοθέτης ἐν τῇ ἑαυτοῦ μυστηριώδη βουλῇ, φειδόμενος τῆς Ἑλλάδος, ἐλέαινε τὴν ὁδὸν ἀοράτως, καὶ εὐθείας ἐποίησε τὰς τρίβους αὐτῆς. Θεὸς ὅταν βούληται, σπείρουσιν οἱ ἀλλόφυλοι, καὶ θερίζουσιν ἀνεμῶλια.

Αὐτὴ προσέτι ἡ ἀνάνδρος καὶ ἄψυχος ψευδοπολιτικὴ ἀνηγόρευεν ἐν Παρισίῳ κατὰ τὸ 1836, τὸν Σουλτάνον μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας, καὶ συνάδελφον τῶν Χριστιανικωτάτων Αὐτοκρατόρων τῆς Εὐρώπης!

Ὅποια φρικώδης βλασφημία κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ! ποῖον αἴσχος καὶ στίγμα αἰώνιον κατὰ τῆς ἐποχῆς! Οἱ Ἰουδαῖοι ἐχρέμασαν ποτε τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐν Γολγοθᾷ, οἱ δὲ μεγάλοι Χριστιανοί, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, προσήλωσαν τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς βαρβαρότητος!

Αὐτὴ τέλος ἡ ἰδίᾳ κίβδηλος καὶ παραπεποιημένη πολιτικὴ, διανοουμένη ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτῆς συμφέροντος. τὴν ἀνύπαρκτον τῆς Τουρκίας ὑπαρξίν, κατέχει ἡμᾶς εἰς τὸ πῆγμα τῆς ἐποχῆς ἐν τῇ κτηνώδῃ καταστάσει τῆς ἀμαθείας καὶ στασιμότητος.

Ὅσοι μερῶς ἡμῶν, ὅσοι μερῶς τοῦδε μᾶς ἐπισκεφθέντες ἐν τοῖς ἐναρκτηρίοις αὐτῶν λόγοις ρυθμίζουσι καὶ μετὰ τὴν ἐξέλιξιν, κενῶς μόνον λέξουσι καὶ ῥήματι, τὸν κλάστον τῆς δημοτικῆς στοιχειώδους μαθήσεως, ὑπόσχεσθαι καὶ ἀναγγέλλουσιν ἡμῶν τὸν χορσὸν αἰῶνα, ἀλλ' οὐδὲ ποτε ἐγγίμην ἀποτέλεσμα αἰσθῶν, εἰμὴ τὸν χλευασμὸν καὶ τὸν στείγερον, ὡς πράττουσι πάντοτε συνήθως οἱ δυνατοὶ πρὸς τοὺς ἀδυνατοὺς, καὶ οἱ μεγάλοι τιμαριῶται πρὸς τοὺς εἰλωτας. Ἐνταῦθα οἱ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι εἰς τὸ δημιουργήματα τῶν Ἀρμοστῶν οὗτοι

κατὰ συνέπειαν ἐκλέγουσι τοὺς εὐνοουμένους αὐτῶν μικροτέρους ὑπάλληλους, ἀδιάφορον ἐὰν ἔχωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα ἢ μὴ· ἐὰν ὡς ἐγγράμματοι ἢ μὴ ἀρκεῖ μόνον νὰ ἴηαι νευρόσπαστα ἀλλαλα καὶ κωφά, καὶ νὰ ἔχωσι πρὸς αὐτοὺς τυφλὴν ἀφοσίωσιν καὶ ὑποταγὴν, ὡσπερ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν κύριόν των τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Προστασίας. Οὗτοι δὲ ἐπίσης αἰροῦνται ἐκ τῆς ἰδίας ζύμης καὶ τοὺς δημοτικὸς διδασκάλους, οἵτινες ὀσφραϊνόμενοι τὴν ἀπόλυτον βούλησιν καὶ ἀποστροφὴν τῶν Προστατῶν μας κατὰ τῶν γραμμάτων ἐν Ἑπτανήσῳ, καθυδουσιν ἐπὶ τῆς διδασκαλοκαθέδρας νοθοὶ, καὶ ἀδρανεῖς, καμψύοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ βύοντες τὰ ὦτα ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς νοήσεως. Ἐὰν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα, σχετικῶς τοῦ πληθισμοῦ ἡμῶν, ἄνδρες πολλοὶ κεκοσμημένοι παιδείᾳ τε καὶ φρονήσει, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἐμφυτον ὀργὴν καὶ τὴν αὐταπάρησιν τῶν κατοίκων, οἵτινες σχίζοντες τὰ ἀχνῆ πελάγη, καὶ πληρόντες ἀδρότατον καὶ βαρύτατον φόρον, μεταβαίνουσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κομίζοντες ἐκεῖθε τὸν ἀναφαίρετον πλοῦτον τῆς σοφίας, καὶ τὴν εὐκλειαν τῶν πατρῶων ἀρετῶν.

Ἀλλ' ἴσως τινεὶ ἀτελέστερον διακείμενοι ἀποροῦντες ἐρωτήσουσιν ἡμᾶς πῶς; δὲν ἔχομεν καὶ ἡμεῖς Σχολεῖα; Μὴν οὐχ' ὄρατε; ἔχομεν καὶ καὶ δημοτικὰ, καὶ παρθεναγωγεῖα, καὶ Λύκεια· ἀλλὰ καὶ τὸ ὑλικὸν ἀνεπαρκές καὶ σαθρὸν, καὶ τινεὶ τῶν διδασκάλων ὡς ἐξήθη, ἐκ τῶν εὐνοουμένων ὑπνώτουσιν, ἐχειρόμενοι μόνον ἐν ἐκάστη πρωτομηνίᾳ, ὅπως τελέσωσι τὴν κατὰ τοῦ Ταμείου ἐροδόν, ἐνῷ ἠδύνατο οἱ κλεινοὶ οὗτοι, καὶ τὴν ξένην πολιτικὴν νὰ μυκτηρίζωσι, καὶ τὴν λείαν τοῦ Ταμείου νὰ ποιῶσι, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν νὰ χειραγωγῶσι καὶ προάγωσιν εἰς τὸν προορισμὸν, ὃν ὁ βραχίων Κυρίου ὑπὲρ αὐτῆς ἐσημῆματο.

ἔχομεν καὶ, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἐν Ληξουρίῳ καὶ ἀλληλοδιδασκικὸν ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ καταναλίσκονται κατ' ἔτος πλεῖονα τῶν 500 ταλλήρων. καὶ ἕτερον προσέτι τῶν κορασιῶν κατάστημα· ἀλλὰ τὸ μὲν, ὁ ἱερολογιώτατος αὐτοῦ διδάσκαλος ἐπισκεπτόμενος δις καὶ τρεῖς ἐνίστε τῆς ἡμέρας, καὶ ἅμα εὐθὺς στρέφω τὰ νῦτα πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν αὐλαίαν πύλην ἐξέρχεται, μεταβαίνω ἴσως ἐν ἄλλῃ ἐπιμεροστέρα ἐργασία.

Τούτο περικουμῆται καὶ τιμᾶται τῇ παρουσίᾳ τριάκοτα ὡς ἐγγυστα νηπιῶν καὶ τούτων τὸ πλεῖστον μέρος ἐπιτευχθέντων διὰ πολλῶν παρακλήσεων, προσάγουσι ταῦτα οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς των εἰς τὸν ἀνίερον τῆς συγγενείας καὶ τῆς φίλης βρομῆν ὀλοκαύτομα. Ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Μάρκου Ἀρμένη μέχρι τοῦ νῦν οὐδεὶς μαθητῆς ἐξῆλθε πλεόν τῆς Σχολῆς ταύτης γινώσκων νὰ γράψῃ μετρίως τὸ ὄνομά του, καὶ τούτο μαρτυροῦσιν ἅπαντες οἱ τῷ Κυρίῳ κατὰ τὴν ἐροδὸν ἐροδῶμενοι.

Τί δὲ καὶ περὶ ἐκείνου τῶν κορασιῶν βιβλιοθηκῆς ἀποκλιθεῖς τὰ γεγονότα ἄς ἀπαντήσῃ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Κυβερνήσεως ὁ Δρ Σ. Κατσαίτης ἐκ Κερκυρᾶς, καὶ ὁ ἐξοχος συμπολιτῆς ἡμετέρος Δρ Α. Δ. Κατσαίτης ὁ ῥηθέντες οὗτοι δύο Κύριοι ἐπισκεφθέντες τὴν Σχολὴν

ταύτην, εὔρον ἐν τινι δωματίῳ συσφωρευμένας τὰς μαθητρίαι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν 4—5 οὐροδοχεῖα κικαλυμμένα μετὰ τεμάχια σανίδος, ἐκπέμποντα δυσώδη ἀποφορᾶν, διεγείρουσα τὴν ναυτιασίν, καὶ τὴν φοίτην. Αἱ μαθητρίαι ἐναλλάξ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς φύσεως ἐπιειγόμεναι, ὀφείλουσιν ἐπιπαρουσία τῶν ἄλλων νὰ ἐκδύωνται, συνηθίζουσαι οὕτω εἰς τὴν ἀναίδειαν καὶ ἀσχημοσύνην, ἀντὶ τῆς σεμνοπρεπείας καὶ τῆς αἰδοῦς, ἐν αἷς ὤφειλε ἡ διδάσκαλος αὐτῶν νὰ τὰς γυμνάξῃ, ἀπομακρύνουσα προσέτι πᾶν ὅ,τι ἀτοπον ἠδύνατο νὰ προσβάλλῃ τὰς τρυφεράς αὐτῶν αἰσθήσεις.

Τὸ δ' ἄθλιον οἴκημα ἐν ᾧ μαθητεύουσι, κτῆμα τοῦ Κυρίου Δημητρίου π. Πέτρου Ἰακωβάτου, ἐγκαταλειφθὲν παρ' αὐτοῦ ὡς ἀπαίσιον οἴκημα, ἀντηλλάχθη παρὰ τῆς ἐν οἴκῃς Κυβερνήσεως μετ' ἕτερον εὐρὺ οἰκοδόμημα, ἐν ταύτῃ τῇ ἰδίᾳ πόλει καὶ γειτονίᾳ παρ' αὐτῆς κατεχόμενον, ὅπερ ἔχον πάντα τὰ ἀναγκαῖα καὶ κατάλληλα δώματα, ἐδύνατο βεβαίως χρησιμεῦσαι πρὸς τὸν ἱερὸν τοῦ Παρθεναγωγείου σκοπὸν ἄλλ' ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου παρὰ τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως δι' ὑπηρεσίας τίς εἶδε . . . ! πᾶν κοινὸν ἀγαθὸν ἐκποδῶν ποιήσασθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν φίλων Αὐτῆς « αἰρέτω πρόπας δόμος. »

Ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις παράσχουσι καὶ τὰ εὐκρίβητα δημοτικὰ Καταστήματα τῆς πρωτεύουσος τῆς νήσου μας, καὶ τὸ αὐτὸ λεχθήτω καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν νήσων.

Ἀντιπαραθέτων τις τὴν ἐτι αἰχμάλωτον γῆν τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τὴν βραχειαν ἤδη χώραν τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος, γινώσεται ἀκριβῶς τὸ μέγα ἐν ἀλλήλαις διάφορον. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀειμνήστου ἐν Ἑλλάδι Κυβερνήτου, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ἰδρύσεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ Ὀρφανοτροφείου, μόλις ὑπολογίζονται τριάκοντα ἔτη, διότι τὰ παρεληλυθότα δέκα ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς, ἦσαν τάφος νεκρῶν καὶ σιγηλότατος, πλήρης αἱμάτων καὶ ὀλοφυρμῶν τὴν δὲ βαθεῖαν καὶ σπαραξικάρδιον ἐπικρατοῦσαν τότε σιγὴν, ἀντέκοπτε μόνον ἡ βροντώδης κλαγγὴ τῶν ὄπλων, καὶ ὁ βραχνῶδης κρωγμὸς τῶν ἐν αἰθέρι πετωμένων σαρκοφάγων ὀρνέων. Τὰ ὕψη τῶν ὀρέων καὶ τὰς βαθεῖας κοιλάδας τῆς γῆς ἐκάλυπτον ὡς ἀκριδες αἱ σύζυγοι χῆραι καὶ τὰ ὄρφανὰ τέκνα τῶν πεσόντων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνιστῶν, κατατυκόμενοι ἐν γυμνότητι καὶ ἀσητεῖᾳ. Ὁ δὲ μέγας ἀνὴρ, καίτοι ἀφικόμενος ἐκεῖσε, καὶ εὐρὼν τὴν Ἑλλάδα ἐν τοιαύτῃ καταστάσει καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, συναθροίζων καὶ ἐξημερῶν συνάμα τὸν ἐκ τοῦ πολυχρονίου ἀγῶνος κλημνηγμένον λαόν, ἵσχυσεν ὁμως διὰ τῆς βριαρᾶς αὐτοῦ χερῶν νὰ χωρηγήσῃ ἄρτον καὶ ἱμάτιον, νὰ συστήσῃ πολ-

λαροῦ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, καὶ νὰ μεταβάλλῃ ἐν ἀκαρεῖ τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος εἰς κήπον τερπνότατον. Ἐπικατάρατος ἡ χεὶρ ἡ βαφεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ αἵματι τοῦ μεγαλοργῶδ τοῦτου καὶ φιλοστόργου ἡμῶν πατρός! ἐν τῷ ἰδίῳ τάφῳ συνετάφη μέχρι τοῦ νῦν καὶ ἡ ἀνεξαρτησία ἡμῶν, τῶν στεναζόντων εἰσέτι ἐν τῇ ἀτίμῳ ἐργασίᾳ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς πλινθείας τῶν Φαραῶ!

Ἡ Ἑλλάς ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ διαστήματι ἀνάδειξεν ἄνδρας ἐξησχημένους ἐν πάσῃ ἐπιστήμῃ τε καὶ σοφίᾳ. Ἐξ ἐνός μὲν ἑκατομυρίου καὶ διακοσίων χιλιάδων λαοῦ, τὸ ἡμῶσι τοῦ πληθισμοῦ τούτου, ἀνελίττων τὴν ἱστορίαν τῶν πατέρων του, συνδιαϊτᾶται μετὰ τὰς Μούσας· ἐξ ἡμῶν δὲ, ἐν διπλασίῳ διαστήματι χρόνου ὄντων ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Προστασίαν, τὸ ἐν δέκατον μόλις τοῦ πληθισμοῦ οἶδε νὰ ἀναγινώσκῃ μετρίως καὶ νὰ γράφῃ κακῶς. Τίς ὡς ἐρρέθη ἡ αἰτία.

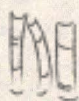
Ἐκ τῶν λεχθέντων ἐπιταί, ὅτι ἡ Προστάτις Δύναμις προνοουμένη ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν τῆς, καὶ τοῦ εὐρυτάτου ἐν τῇ Ἀνατολῇ αὐτῆς ἐμπορίου, ἐπιποθεῖ, ὅσον οἷόν τε, τὸν ἀβίωτον ἐν Εὐρώπῃ βίον τῆς Τουρκίας, καὶ γινώσκουσα προσέτι ὅτι, ἅμα ὁ Ἕλλην δυνηθῆ νὰ ἐκστηθῆσῃ τὴν ἐνδοξὴν ἱστορίαν τῶν πατέρων του, δὲν θέλει ἀναδεχθῆν ἐπὶ πλέον τὸν βάρβαρον Θράκα νὰ πατῆ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ τραχήλου του, ἀλλὰ συγκαταστήσῃ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν φάλαγγι μιᾷ, ἀπίσονται τὸν Τύραννον εἰς τὰ ἀπώτατα τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἄκρα· καὶ τότε δὴ τότε, ὁ μὲν ἀποκλειστικὸς θειστής τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀμνητοῦ ἔσεται ὁ Ἕλλην, ὁ δὲ ξένος κερδοσκοπὸς φέρων μετ' αὐτοῦ τοῦ Κάιν τὰς βορβωρῶδεις ἀπαρχὰς ἀπελευθεύεται χολωσάμενος.

Ἡ δημοτικὴ ποίησις . . . ἡ δημοτικὴ ποίησις εἶνε ἡ εὐθυμοῦ ἐκχύλησις τῆς Κοινῆς γνώμης ἰδοῦ λ. χ. τὴν τραγωδοῦσιν αἱ κατώτεροι τῆς κοινωνίας μας τάξεις εἰς τὰς τριόδους;

Ποῖον μπουμπουνίσμα στὰ σωτικά μου,
Ἐξεχειλήσανε τὰ ἄντερά μου!
Ἡ βρόμμα μῶσαψε τὴ μὰρην μύτη...
Τρέξε Σιὸρ Ἄννινε μετὰ τὸ Φεγγίτη,
Ἴλεως γίνου στὰ δάκρυά μου
Καὶ σφόγγισέ μου τὰ πισηνά μου.

Ὁ Ὑπερ. Ἐκδότ. ΛΕΒΑΙΝΟΣ ΛΕΒΑΙΤΗΣ.

ΛΕΒΑΙΝΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΕΒ ΦΑ Δ Μ Η Ν Ι Α. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1 Σ3.41.Φ1.0031